

Sygn. akt I UK 127/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania M. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o wypłatę emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 28 marca 2019 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 listopada 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją z 12 sierpnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu M. W. podjęcia wypłaty świadczenia od 1 kwietnia 2013 r.

Odwołanie od decyzji wniósł ubezpieczony domagając się wypłaty od organu rentowego nienależnie wstrzymanych świadczeń za okres od 1 kwietnia 2013 r. do 31 marca 2014 r., w łącznej wysokości 43.077,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami od wniesienia odwołania. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenia art. 103a ustawy o emeryturach i rentach przez odmowę podjęcia wypłaty świadczenia od 1 kwietnia 2013 r. mimo spełnienia wymogów ustawowych do wypłaty emerytury, albowiem wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 lutego 2013 r. przyznano mu prawo do świadczenia od 1 kwietnia 2013 r.

Wyrokiem z 11 kwietnia 2017 r., IV U [...], Sąd Okręgowy w C. oddalił odwołanie.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 29 listopada 2017 r., III AUa [...], oddalił apelację ubezpieczonego M. W. od powyższego wyroku Sądu Okręgowego.

Ubezpieczony M. W. zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 29 listopada 2017 r. w całości, opierając skargę na podstawie przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.

Skarżący zarzucił wyrokowi naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c., a także art. 382 i art. 386 § 1 k.p.c. „w następstwie czego oraz nieprzestrzeganie kompetencji rozpoznawczych i kontrolnych sądu odwoławczego i niespełnienie jego procesowej funkcji (art. 378 § 1 w zw. z art. 382 k.p.c.) doszło do tego, że apelacja skarżącego nie została rozpoznana co do istoty sprawy”.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ pkt 4 k.p.c.). Jak wskazał, w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego wyroku nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu.

Mając na względzie podane podstawy skargi kasacyjnej oraz przesłanki uzasadniające wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, a także o rozstrzygnięcie o kosztach procesu za instancję kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem merytorycznego rozpoznania.

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Konstrukcyjne wymaganie skargi kasacyjnej przedstawienia uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest spełnione jedynie wtedy, gdy skarżący w wyodrębnionym - odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych - wywodzie prawnym wykaże, że w sprawie występuje jedna z przesłanek przedsądu

przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powinien wskazać na przynajmniej jedną z przesłanek przysądu z art. 398⁹ § 1 k.p.c. i wykazać, że występuje ona w danej sprawie (postanowienie z Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2017 r., II UK 712/16, niepubl.).

W przypadku powołania się na oczywistą zasadność skargi należy wykazać, iż zaskarżony wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej, bez potrzeby głębszej analizy przedmiotowej sprawy i dłuższych badań lub dociekań (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2017 r., V CSK 535/16, LEX nr 2304253).

Skarżący nie uczynił zadość opisanym wyżej wymogom. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie skonkretyzował, na czym mają polegać oczywiste braki zaskarżonego orzeczenia. Wskazał jedynie, iż „w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego wyroku nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu”. Tak ogólnikowe uzasadnienie nie jest wystarczające do uznania, że skarga zasługuje na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania. Nie jest natomiast rzeczą Sądu Najwyższego doszukiwanie się wymaganej argumentacji w pozostałej części uzasadnienia skargi kasacyjnej (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 grudnia 2007 r., III CSK 319/07, LEX nr 623803).

Mając na względzie powyższe, należało orzec jak w sentencji.